

Arrest

nr. 216 653 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd op 31 januari 2002 geboren in het dorp Naghrak in het district Surkhrod van de provincie Nangahar. U ging er een tweetal jaar naar school. Toen u 8 of 9 jaar oud was verhuisde u naar de stad Jalalabad. U verbleef er 1.5 tot 2 jaar, u ging toen niet naar school en werkte evenmin. Daarna verhuisde u naar het dorp Inzir in het district Pachir Wa Agam van de provincie Nangarhar. Toen u nog heel jong was ging u in de leer bij een automecanicien in Dosaraka, Surkhrod.

Uw vader, B., werd in 2013 of 2014 gedood bij een bomaanslag. Lange tijd geloofde u dat hij reeds 6 jaar geleden om het leven kwam. U weet niet waar uw moeder S., uw jongere broer K. en zus S. momenteel zijn. Uw oudere broer D.i M. F. (O.V. X) is hier in België waar hij op 20 augustus 2012 een eerste asielaanvraag deed.

U heeft Afghanistan verlaten omwille van problemen met uw oom M. H., een lid van de taliban en broer van uw vader. Uw vader en zijn broer kregen een conflict waardoor uw vader het huis verliet. Enige tijd later kregen jullie van uw oom te horen dat uw vader dood was. Na uw vader zijn dood diende uw broer voor uw oom te gaan werken en zo raakte hij betrokken bij de aanslag op Nilofar Azizi. Jullie werden bang, en er werd geld bijeengezocht om uw broer naar Europa te sturen. In 2012 kwam uw broer in België aan en deed hij een asielaanvraag. Uw oom kwam vervolgens verschillende keren naar uw broer informeren. Op een nacht werd er een bom in jullie huis gegooid waardoor u en uw moeder ernstig gewond raakten en naar het ziekenhuis dienden te gaan. Na dit incident werd er besloten dat jullie naar Jalalabad zouden verhuizen om veiliger te zijn. Na anderhalf jaar vond uw oom jullie daar en nam hij jullie onder dwang mee naar het dorp Inzar in het district Pachir Wa Agam. Uw oom dwong uw moeder om met hem te trouwen. Hij liet jullie zelden het huis verlaten. Toen u wat groter werd begonnen andere mensen aan uw oom te vragen wat hij met u zou aanvangen. Uw moeder vreesde dat uw oom ook aan u zou vragen om samen te werken met hem en de taliban. Op een nacht verliet uw oom met de groep taliban het dorp. Jullie maakten een plan om te ontsnappen. De volgende nacht wandelden jullie naar Pango, een dorp in de buurt. Uw moeder gaf u haar ring en zei u langs de kant van de weg te gaan zitten. U diende een chauffeur te vragen u naar het huis van uw tante langs moederszijde in Naghrak te brengen. De man van uw tante belde uw broer hier in België en er werd afgesproken dat u het land diende te verlaten omdat het te gevaarlijk geworden was. U vertrok uit Afghanistan. Op 25 januari 2016 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw oom en de taliban die u onder dwang zouden rekruteren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vader, twee documenten van de dienst Tracing bij het Rode Kruis van uw broer F., enkele foto's van u, uw vader, uw oom en uw broer, een bundel documenten over de dood van uw vader, een enveloppe en een medisch attest met de vaststellingen van littekens dd. 9/5/2017.

In hoofde van uw broer D. F. (O.V. X) nam het CGVS op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 5 september 2013. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen op 26 januari 2016, de RvV bevestigde de genomen beslissing op 28 april 2016. Uw broer bleek immers intussen het statuut van subsidiair beschermde verkregen te hebben in Italië en maakte niet aannemelijk dat hij hierop geen beroep meer kon doen. Zijn derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen op 20 april 2017. Hiertegen werd geen beroep ingesteld.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4§2 a en b van de Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend zijn.

U baseert zich voor uw asielaanvraag op de asielmotieven die eerder al werden aangehaald door uw broer F. (gehoorverslag CGVS, p. 14 en volgende). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de asielaanvragen van uw broer F. reeds beoordeeld werden en dat het CGVS van mening was dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen betreffende de problemen die hij en uw familie

hadden gekend in Afghanistan en die tot zijn vertrek hadden geleid, met name de problemen die hij kende met uw oom langs vaderszijde en met de taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde het CGVS hierin. Het CGVS kwam tot deze vaststellingen omdat uw broer tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen. Zijn verklaringen betreffende de schulden die uw vader had bij uw oom kwamen dermate onwaarschijnlijk over, en de verklaringen over het tijdstip van de aanval op het lid van de Provinciale Raad Nilofar Aziz, waar u overigens ook naar verwijst, komt niet overeen met de gevonden informatie over deze aanval, om slechts enkele argumenten te noemen. Verder gaf uw broer 4 verschillende versies over de dood van uw vader. In zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij dat zijn vader overleden was door ziekte zo'n 5 jaar voor zijn asielaanvraag, wat overeenkomt met het jaar 2007. In zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij echter dat zijn vader niet omkwam door ziekte maar omkwam tijdens gevechten van de taliban. Uw vader was eveneens een actief talibanlid. Uw broer had dit verzwegen voor de asielinstanties. Opnieuw werd geen geloof gehecht aan zijn asielmotieven. Tijdens uw broer zijn beroepsprocedure voor de RvV in deze tweede asielaanvraag verklaarde hij dan weer dat uw vader niet om het leven kwam tijdens gevechten van de taliban, maar gewond raakte toen hij een bom ineen aan het steken was en deze per ongeluk afging. Hierbij, zo verklaart uw broer, raakten uw moeder en u eveneens verwond. Bovendien zou uw vader nog geleefd hebben in 2012 toen uw broer het land verliet. In zijn derde en laatste asielaanvraag verklaarde hij dan weer dat uw vader niet omkwam toen een bom per ongeluk afging maar vermoord in een aanslag op de taliban. De beslissingen die genomen werden in het kader van uw broer zijn asielaanvragen kan u terugvinden in het administratief dossier. U verklaart op de hoogte te zijn van het feit dat uw broer een negatieve beslissing heeft gekregen in zijn asielaanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Aangezien uw problemen voortvloeien uit de problemen die uw vader en broer hebben gekend en deze niet geloofwaardig werden bevonden kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw eigen problemen. Deze vaststelling wordt nog verder versterkt door uw verklaringen. Zo zijn uw verklaringen betreffende de dood van uw vader eveneens merkwaardig te noemen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader zo'n 4 jaar geleden om het leven kwam door een bom (vragenlijst vraag 5). Vervolgens verklaarde u op het CGVS dat u lange tijd geloofde dat uw vader 6 jaar geleden om het leven kwam, maar dat u later te weten kwam dat hij pas in 2013 of 2014 werd gedood door een bom (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kan evenwel weinig informatie geven over de omstandigheden van zijn dood. Uw moeder zou u enkel op dat moment hebben verteld dat uw vader dood was, hoewel u reeds lang wist dat hij dood was, maar verder niks (gehoorverslag CGVS, p. 9, 17). U heeft er geen idee van hoe uw moeder te weten is gekomen dat uw vader was omgekomen door een bom. Verder weet u niet of er bij die bomexplosie, die voor een ziekenhuis gebeurde, nog andere slachtoffers waren gevallen (CGVS p. 9). Uw moeder gaf niet meer uitleg, maar blijkbaar weet u ook niet of uw broer meer informatie heeft over zijn dood, wat opvallend is (CGVS p. 18).

Hetzelfde kan worden gezegd over de aanval waarbij u en uw moeder gewond werden. U en uw moeder zouden gewond geraakt zijn door een bomaanslag op jullie huis omwille van uw broer F. (gehoorverslag CGVS, p. 13). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw broer die tot zijn vertrek uit Afghanistan hebben geleid kan er ook geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die daaruit voortgevloeid zouden zijn, zo ook niet aan de bomaanslag op jullie huis. U brengt zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op deze gebeurtenissen. Zo kan u niet duidelijk zeggen hoe oud u was toen dit incident gebeurde, u denkt 10, 11 of 12 (CGVS p. 13). Wie die bom plaatste is evenmin duidelijk: u zegt niet te weten of het uw oom was, of iemand anders, mogelijk vijanden van uw vader of uw oom. Waarom u denkt dat uw oom zelf die bom plaatste is onduidelijk. Indien uw oom u wou rekruteren zoals u stelde, zou hij u toch niet tegelijk willen doden. Bovendien gaf uw broer voor de RvV een andere verklaring over deze explosie. Uw vader, als talib, zou toen een bom aan het maken geweest zijn die per ongeluk is afgegaan (zie beroepsprocedure broer tweede asielaanvraag). Zelf spreekt u hier niet over en blijft u beweren dat uw vader omkwam tijdens een explosie voor een ziekenhuis.

Verder blijkt dat u over uw ooms activiteiten bij de taliban maar weinig concreet vertellen. U stelt dat hij de plannen maakte, dat hij een wapen had, maar kan anderzijds niet aangeven hoe lang deze oom al bij de taliban was (CGVS p. 16). U gevraagd wat uw oom u vertelde over de taliban houdt u het bij algemeenheden als dat de taliban goeie mensen zijn, en dat de Amerikanen het land bezetten en dat jihad verplicht is. Van uw vader kan u enkel zeggen dat hij samenwerkte met uw oom, u geeft toe niet veel te weten, u stelt dat u nog een kind was. Ook de zoons van uw oom zijn bij de taliban, maar gevraagd wat ze dan doen houdt u het bij het vage "hetzelfde als mijn oom" (CGVS p. 16).

Uit de objectieve informatie blijkt bovendien dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Wat in casu niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt dat u eerder afgescheiden van de wereld leefde en zelden het huis mocht verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 12, 18). U kreeg enkel priv es van een imam over de Koran. U verklaart dat ze nog niet bezig waren met u te overtuigen toe te treden tot de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17, 19). Dit alles geldt ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. Verder is het inderdaad een feit dat u de juiste leeftijd heeft om te gaan strijden, maar hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Het louter behoren tot de categorie van 'men and boys of fighting age' is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling, u dient deze vrees of dit risico ook in concreto aan te tonen.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van uw oom langs vaderszijde en de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, waartoe ook Nagrah in het district Surkhrod behoort, te worden beoordeeld. Immers kan gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over de problemen met uw oom en de taliban geen geloof worden gehecht aan uw verblijf de laatste jaren in het district Pachir Wa Agam, waarnaartoe uw oom u en uw gezin zogezegd had meegenomen. Immers is de reden voor deze verhuis door uw ongeloofwaardige verklaringen onbestaande geworden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u tot aan uw vertrek in uw dorp in Surkhrod woonde, een regio die behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afgaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara en de taskara van uw vader zijn hoogstens een indicatie voor uw Afghaanse nationaliteit, dewelke niet wordt betwist door het CGVS. De documenten betreffende uw vaders dood en de foto's van uw vader, uw oom en uw broer werden reeds neergelegd door uw broer en beoordeeld. Er dient te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is en evenmin zo was bij uw broer. Verder tonen de neergelegde foto's slecht het stoffelijk overschot van een persoon, maar bevatten ze geen objectieve aanwijzingen over de identiteit van deze persoon, noch betreffende de oorzaken van zijn verwondingen. De foto op uw vaders taskara en de andere foto's van uw vader kunnen niet met zekerheid stellen dat het dezelfde persoon betreft. Verder zijn deze louter uitgeknipte stukken van foto's. De documenten over uw vaders dood zijn daarenboven dermate onleesbaar dat het CGVS niet in de mogelijkheid verkeerd deze te analyseren. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De documenten van de dienst Tracing bij het Rode Kruis vormen geen bewijs voor uw asielrelaas, ze wijzen louter op het feit dat uw broer uw familie heeft proberen zoeken in Afghanistan. Deze werden bovendien reeds neergelegd door uw broer. Het door u neergelegde medisch getuigschrift met de beschrijving van uw littekens is niet van dien aard dat het de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdende met zijn/haar bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij/zij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, doch hij/zij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch getuigschrift geen bewijs van de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Verweerder brengt op 14 januari 2019 een aanvullende nota bij in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze nota bevat de UNHCR "Guidelines voor Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI "Focus Afghanistan" van 20 februari 2018 over de veiligheidssituatie in Jalalabad, twee uittreksels van het EASO "Country Information Report" inzake de veiligheidssituatie (december 2017 en een update van mei 2018) en een uittreksel uit het EASO "Country Guidance" inzake Afghanistan van juni 2018.

1.3. Verzoeker brengt op 17 januari 2019 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in het district Surkhod.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'); artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet); artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ('Kwalificatierichtlijn'); artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming ('Procedurerichtlijn'); artikelen 4 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 betreffende de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt deze in hoofde te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker poogt vervolgens de motieven van de beslissing te weerleggen. Verzoeker benadrukt dat zijn verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet onderzocht worden.

Verzoeker stelt dat zijn broer F. tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming gelogen heeft over zijn asielmotieven en werkelijke bezigheden in Afghanistan en verzoeker dit tijdens zijn eigen gehoor ook bevestigde, maar er aan hem hier niet meer uitleg over werd gevraagd.

Verzoeker voert aan dat hij niet in detail werd bevraagd over de dood van zijn vader en er geen bijkomende vragen werden gesteld over de omstandigheden van zijn dood. Verzoeker wijst erop dat hij informatie kon verschaffen over de bomaanslag waarbij zijn moeder gewond werd. Waar verzoeker verweten wordt weinig te weten over de activiteiten van zijn familie voor de taliban wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd en de implicaties hiervan bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker stelt dat hij een verhoogd risico loopt op rekrutering door de taliban gezien zijn familiebanden. Verzoeker verwijst uitgebreid rapporten waaruit de druk blijkt om in de voetsporen van zijn vader en oudere broer te treden. Verzoeker verwijst naar de situatie in regio's onder de effectieve controle van de taliban.

Verzoeker verwijst verder uitgebreid naar rapporten (o.a. UNHCR) die het risico voor Afghaanse terugkeerders omwille van verwestering aantonen.

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.3. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn broer samenwerkte met zijn oom en dit door verwerende partij steeds werd vermoed, blijkt dat uit de beslissingen genomen in het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer F. dat diens asielrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Er werd niet gesteld dat zijn talib-lidmaatschap als geloofwaardig werd beoordeeld (administratief dossier, stuk 20, beslissingen CGVS en arresten RvV inzake F.). Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor wel aan dat verzoekers broer niet over de taliban vertelde tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming (CGVS gehoorverslag, p. 21), maar dit strookt niet met de verklaringen die door zijn broer werkelijk werden afgelegd, zoals ook uitgebreid wordt besproken in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht:

“Het CGVS kwam tot deze vaststellingen omdat uw broer tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen. Zijn verklaringen betreffende de schulden die uw vader had bij uw oom kwamen dermate onwaarschijnlijk over, en de verklaringen over het tijdstip van de aanval op het lid van de Provinciale Raad Nilofar Aziz, waar u overigens ook naar verwijst, komt niet overeen met de gevonden informatie over deze aanval, om slechts enkele argumenten te noemen. Verder gaf uw broer 4 verschillende versies over de dood van uw vader. In zijn eerste asielaanvraag verklaarde hij dat zijn vader overleden was door ziekte zo'n 5 jaar voor zijn asielaanvraag, wat overeenkomt met het jaar 2007. In zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij echter dat zijn vader niet omkwam door ziekte maar omkwam tijdens gevechten van de taliban. Uw vader was eveneens een actief talibanlid. Uw broer had dit verzwegen voor de asielinstanties. Opnieuw werd geen geloof gehecht aan zijn asielmotieven. Tijdens uw broer zijn beroepsprocedure voor de RvV in deze tweede asielaanvraag verklaarde hij dan weer dat uw vader niet om het leven kwam tijdens gevechten van de taliban, maar gewond raakte toen hij een bom ineens aan het steken was en deze per ongeluk afging. Hierbij, zo verklaart uw broer, raakten uw moeder en u eveneens verwond. Bovendien zou uw vader nog geleefd hebben in 2012 toen uw broer het land verliet. In zijn derde en laatste asielaanvraag verklaarde hij dan weer dat uw vader niet omkwam toen een bom per ongeluk afging maar vermoord in een aanslag op de taliban. De beslissingen die genomen werden in het kader van uw broer zijn asielaanvragen kan u terugvinden in het administratief dossier.”

Tevens steunt de bestreden beslissing niet louter op de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die door verzoekers broer werden aangehaald, maar werden ook verschillende aspecten van verzoekers eigen verklaringen ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker kan bezwaarlijk aanvoeren dat zijn relaas niet individueel werd onderzocht. Zo werden verzoekers persoonlijke verklaringen over de dood van zijn vader beoordeeld als merkwaardig omdat hij hier zeer weinig kon over vertellen; hetzelfde geldt voor de bomaanslag, verzoekers oom bij de taliban en dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker niet in detail werd bevraagd over de dood van zijn vader en er geen bijkomende vragen werden gesteld, antwoordt verweerder terecht dat in de bestreden beslissing niet enkel naar het gehoorverslag op pagina 9 werd verwezen, maar eveneens naar pagina 17, waar dit onderwerp opnieuw aan bod kwam en verzoeker opnieuw bleek gaf van een zeer beperkte kennis over de omstandigheden van de dood van zijn vader en hierover merkwaardige verklaringen aflegde. Dat verzoeker nu bijkomende verklaringen aflegt over de omstandigheden van zijn dood is dan ook post-factum en doet geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing.

Verzoekers herhaaldelijke verwijzing naar zijn afgelegde verklaringen en jonge leeftijd bij het verweer tegen de motivering betreffende de aanval waarbij hij en zijn moeder gewond werden en de activiteiten van zijn familieleden zijn niet dienstig ter weerlegging van de navolgende motivering. Deze motivering is gebaseerd op pertinente gronden en vindt steun in het administratief dossier. De navolgende motivering blijft dan ook overeind:

“Zo zijn uw verklaringen betreffende de dood van uw vader eveneens merkwaardig te noemen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader zo’n 4 jaar geleden om het leven kwam door een bom (vragenlijst vraag 5). Vervolgens verklaarde u op het CGVS dat u lange tijd geloofde dat uw vader 6 jaar geleden om het leven kwam, maar dat u later te weten kwam dat hij pas in 2013 of 2014 werd gedood door een bom (gehoorverslag CGVS, p. 9). U kan evenwel weinig informatie geven over de omstandigheden van zijn dood. Uw moeder zou u enkel op dat moment hebben verteld dat uw vader dood was, hoewel u reeds lang wist dat hij dood was, maar verder niks (gehoorverslag CGVS, p. 9, 17). U heeft er geen idee van hoe uw moeder te weten is gekomen dat uw vader was omgekomen door een bom. Verder weet u niet of er bij die bomexplosie, die voor een ziekenhuis gebeurde, nog andere slachtoffers waren gevallen (CGVS p. 9). Uw moeder gaf niet meer uitleg, maar blijkbaar weet u ook niet of uw broer meer informatie heeft over zijn dood, wat opvallend is (CGVS p. 18)

Hetzelfde kan worden gezegd over de aanval waarbij u en uw moeder gewond werden. U en uw moeder zouden gewond geraakt zijn door een bomaanslag op jullie huis omwille van uw broer F. (gehoorverslag CGVS, p. 13). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw broer die tot zijn vertrek uit Afghanistan hebben geleid kan er ook geen geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die daaruit voortgevloeid zouden zijn, zo ook niet aan de bomaanslag op jullie huis. U brengt zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op deze gebeurtenissen. Zo kan u niet duidelijk zeggen hoe oud u was toen dit incident gebeurde, u denkt 10, 11 of 12 (CGVS p. 13). Wie die bom plaatste is evenmin duidelijk: u zegt niet te weten of het uw oom was, of iemand anders, mogelijk vijanden van uw vader of uw oom. Waarom u denkt dat uw oom zelf die bom plaatste is onduidelijk. Indien uw oom u wou rekruteren zoals u stelde, zou hij u toch niet tegelijk willen doden. Bovendien gaf uw broer voor de RvV een andere verklaring over deze explosie. Uw vader, als talib, zou toen een bom aan het maken geweest zijn die per ongeluk is afgegaan (zie beroepsprocedure broer tweede asielaanvraag). Zelf spreekt u hier niet over en blijft u beweren dat uw vader omkwam tijdens een explosie voor een ziekenhuis.

Verder blijkt dat u over uw ooms activiteiten bij de taliban maar weinig concreet vertellen. U stelt dat hij de plannen maakte, dat hij een wapen had, maar kan anderzijds niet aangeven hoe lang deze oom al bij de taliban was (CGVS p. 16). U gevraagd wat uw oom u vertelde over de taliban houdt u het bij algemeenheden als dat de taliban goeie mensen zijn, en dat de Amerikanen het land bezetten en dat jihad verplicht is. Van uw vader kan u enkel zeggen dat hij samenwerkte met uw oom, u geeft toe niet veel te weten, u stelt dat u nog een kind was. Ook de zoons van uw oom zijn bij de taliban, maar gevraagd wat ze dan doen houdt u het bij het vage “hetzelfde als mijn oom” (CGVS p. 16).”

Waar verzoeker stelt dat hij een verhoogd risico loopt op rekrutering door de taliban gezien zijn familiebanden, repliceert verweerder terecht dat aan deze familiebanden met de taliban geen geloof gehecht wordt, zoals duidelijk uiteengezet werd in de bestreden beslissing, gezien verzoekers weinig doorleefde en concrete verklaringen hierover. Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten waaruit de druk om in de voetsporen van zijn vader en oudere broer te treden zou blijken, weerlegt dan ook geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Waar het verzoekschrift verwijst naar de situatie in regio's onder de effectieve controle van de taliban, wijst verweerder er terecht op dat aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Pachir Wa Agam, gezien de ongeloofwaardigheid van de feiten die aan de basis van dit verblijf zouden hebben gelegen, geen geloof gehecht wordt. Er dient dus worden aangenomen dat hij tot aan zijn vertrek in Naghrak in Surkhrod heeft verbleven, dat deel uitmaakt van de regio van het grootstedelijk gebied van Jalalabad. Gezien zijn regio van herkomst niet onder effectieve controle van de taliban staat, is ook de verwijzing naar de bijgebrachte algemene informatie niet op verzoekers eigen situatie van toepassing. De motivering inzake de gedwongen rekrutering steunt op dienstige informatie en wordt door de Raad bijgetreden.

Verzoeker verwijst verder naar rapporten die het risico voor Afghaanse terugkeerders omwille van verwestering zouden aantonen. Verweerder antwoordt terecht dat verzoeker nergens eerder tijdens zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald dat hij seculiere opvattingen zou hebben noch dat hij een concrete vrees omwille van eventuele verwestering zou koesteren. Verzoeker toont dan ook geenszins *in concreto* aan waarom of op welke wijze zijn mentaliteit en gedachtegang door zijn verblijf in Europa dermate zouden zijn gewijzigd dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou behoren tot een bijzonder kwetsbare groep. Bijgevolg volstaan deze rapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.1.4. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de beoordeling van zijn werkelijke regio van herkomst als zijnde Naghrak in Surkhrod en stelt dat de veiligheidssituatie in Inzir beoordeeld dient te worden.

Verzoeker stelt ondergeschikt dat hij ook omwille van andere redenen naar Pachir Wa Agam verhuisd zou kunnen zijn. Verzoeker voert ook aan dat de herkomstcheck zeer beperkt was, hoewel hij wel informatie kon geven over het dorp Inzir in Pachir Wa Agam.

Verzoeker betwist verder de stelling in de bestreden beslissing dat zijn dorp Naghrak in Surkhrod tot het grootstedelijke gebied van Jalalabad zou behoren, en haalt hiertoe aan dat (i) Naghrak tot het platteland behoort, (ii) het districtshuis van Naghrak nog steeds het administratieve centrum voor verzoeker is, (iii) dat verweerder deze conclusie neemt op basis van gebrekkig onderzoek en mogelijk frauduleuze conclusies waarvan niet duidelijk is op welke informatie deze gebaseerd zouden zijn. Tenslotte stelt verzoeker dat (i) de veiligheidssituatie in Surkhrod van die aard is dat subsidiaire bescherming dient te worden toegepast, (ii) ondergeschikt ook aan dat de veiligheid in Jalalabad eveneens drastisch is verslechterd, (iii) de stad Jalalabad niet veilig bereikbaar is.

Verzoeker brengt op 17 januari 2019 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in het district Surkhrod.

2.2.2. Verzoekers beweringen over zijn recente verblijf van de voorbije jaren in Pachir Wa Agam omwille van de dwang van zijn oom werden in de bestreden beslissing als ongeloofwaardig beoordeeld, gezien er aan verzoekers problemen en die van zijn moeder met zijn oom geen enkel geloof kan worden gehecht. Hieruit volgt dan ook dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij werkelijk naar Pachir Wa Agam verhuisd zou zijn, en kan er dan ook worden aangenomen dat hij Surkhrod als werkelijke verblijfplaats niet verlaten heeft. Waar verzoeker stelt dat hij mogelijks om andere redenen naar Pachir Wa Agam verhuisd zou kunnen zijn, moet worden benadrukt dat het aan verzoeker is om waarheidsgetrouw en volledig zijn asielrelaas, zijn reisweg en zijn verblijfplaatsen in zijn land van herkomst te schetsen. Het is niet de taak van de commissaris-generaal dan wel de Raad de lacunes in de bewijsvoering of het relaas van verzoeker op te vullen.

Waar verzoeker verwijst naar verschillende kenniselementen die hij over Inzir kon aanbrengen, is het op basis van het geheel van zijn verklaringen derhalve aannemelijk dat dit ingestudeerde kennis betreft of dat hij deze elementen van derden is te weten gekomen. Verweerder merkt bijkomend terecht op dat zelfs indien verzoeker deze kennis persoonlijk zou hebben opgedaan, hij hiermee niet aantoonde dat Inzir zijn werkelijke laatste verblijfplaats zou zijn geweest.

2.2.3. Verzoeker stelt dat zijn dorp geen deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad omdat het tot het platteland behoort en het districtshuis van Surkhrod nog steeds voor hem bevoegd is. Uit de landeninformatie die in het administratief dossier werd gevoegd (cf. stuk 20 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 1: COI Focus, Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017, blz. 7-8) blijkt dat (i) een recente studie van de Afghaanse overheid van augustus 2016 de provincie Jalalabad geografisch aftekent als “een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten”; dat op grond van deze landeninformatie (cf. stuk 20 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 2: OCHA, Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map), (ii) uit de kaart die door verweerder aan de replieknota werd toegevoegd, waarbij voornoemde geografische afbakening wordt getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen, voorts genoegzaam kan worden vastgesteld dat verzoekers dorp Naghrak, hoewel gelegen in het district Surkhrod, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend.

2.2.4. Wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet kan eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw worden genomen in verzoekers dorp Naghrak. Verzoeker bevestigt dit eveneens door slechts enkele recente veiligheidsincidenten in zijn regio aan te halen tijdens zijn gehoor (CGVS gehoorverslag I, p. 32-33), die in het patroon van typologie van het geweld passen zoals beschreven in de stukken in het administratief dossier.

Uit het aan het administratief dossier toegevoegde rapport van Landinfo "*Afghanistan: The security situation in Nangarhar province*" van 13 oktober 2016 (cf. stuk 20 op de inventaris: "*Map met landeninformatie*", stuk 3) blijkt tevens dat het geweld dat plaatsvindt in de districten Behsud en Surkh Rod, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkh Rod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers.

Wat verzoekers bemerking dat hij voor administratieve zaken nog steeds naar het administratief centrum van Surkh Rod, namelijk het districtscentrum Sultanpur, dient te reizen, antwoordt verweerder terecht dat de beoordeling of verzoeker een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gebeurt ten aanzien van zijn regio van herkomst, namelijk het deel van Surkh Rod dat *de facto* tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort, waar eenzelfde typologie van geweld in het gehele gebied wordt vastgesteld. Deze vaststelling wordt door verzoeker geenszins weerlegd, waardoor hij niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van zijn regio van herkomst. Verzoekers blote bewering dat hij om het minste papierwerk te regelen naar Sultanpur dient te reizen, is dan ook niet dienstig gezien hij vooreerst niet aantoonde dat hij werkelijk voor administratieve zaken naar Sultanpur diende te reizen. Tevens houdt de locatie van verzoekers districtscentrum geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet, nu voor zijn regio van herkomst geoordeeld wordt dat verzoeker hier geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt bijgevolg terecht opgemerkt in verweerders aanvullende nota dat de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad maar *de facto* in een ander district zijn gelegen, bij het grootstedelijk gebied worden gerekend daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel, hetgeen in overeenstemming is met de bij deze aanvullende nota gevoegde kaart.

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 14 januari 2019 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018.

De omstandigheid dat uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 blijkt dat UNOCHA Surkhrod en Jalalabad qua ernst van conflicten onderbrengt in verschillende categorieën kan niet leiden tot de conclusie dat in de bestreden beslissing op onjuiste gronden wordt gesteld dat de typologie van het geweld er gelijklopend is, met name dat zowel in Jalalabad als in Surkhrod het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of Islamitische Staat (IS) en dat het geweld er voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bmbommen, mijnen en andere explosieven, en dat er daarnaast ook enkele complexe aanslagen plaatsvonden die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten. Uit deze informatie volgt dat het geweld in zowel het district Jalalabad, hoewel de veiligheidssituatie er verslechterd is sinds augustus 2017, als in het district Surkhrod nog steeds voornamelijk doelgericht van aard is en dat de impact van de doelgerichte aanslagen die er plaatshebben niet van die aard is dat het inwoners van Jalalabad of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten.

Door er voorts in de aanvullende nota van 17 januari 2019 op te wijzen dat uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 blijkt dat Surkhrod het district is met het vierde hoogste aantal veiligheidsincidenten in de onveilige provincie Nangarhar en dat de Taliban zelf stelt dat de helft van dit district onder hun controle staat, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde inschatting wordt gemaakt van de veiligheidssituatie aldaar. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker er in de nota van 17 januari 2019 op wijst dat uit de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 blijkt dat er tussen 1 maart 2017 en 31 januari 2018 in zijn district 43 veiligheidsincidenten plaatsvonden waarbij er 103 mensen gesneuveld zouden zijn en dat dit dan nog om een onderschatting kan gaan van het werkelijk aantal

slachtoffers. In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat hoewel het geweld in het district Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, er ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Er wordt evenwel meteen bij gesteld dat de impact van de aanslagen niet van die aard is dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten, wat door verzoeker met de informatie waarnaar hij verwijst niet wordt weerlegd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.2.5. Waar verzoeker verweerder beticht van bedrieglijke manipulatie van informatiebronnen, in casu de OCHA kaarten, beweert verweerder geenszins dat deze kaart (Administratief dossier, stuk 20, map Landeninformatie, stuk 3 OCHA –kaart Jalalabad) en de kaart toegevoegd in bijlage aan de aanvullende nota niet werden aangepast om een compilatie te bekomen van de informatie vervat in de verschillende bronnen toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad ziet dan ook niet in waarom het handmatig inkleuren van deze kaart door het CGVS bedrieglijke manipulatie zou inhouden, nu er geenszins wordt beweerd dat deze kaart op deze manier door OCHA werd gepubliceerd of dat deze niet handmatig zou zijn aangepast. Verzoeker weerlegt in zijn betoog echter niet de informatie waarop deze kaart zich baseert, namelijk deze opgenomen in de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017.

2.2.6 Waar verzoeker wijst op de aanwezigheid van IS in Jalalabad en Nangarhar in het algemeen, verwijst verweerder dienstig naar de informatie opgenomen in de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017. Op pagina 13 van dit document wordt verwezen naar IS als actor in het conflict en eveneens de aanval op de staatsomroep in Jalalabad wordt besproken. Verweerder verwijst eveneens terecht naar wat hierboven werd gesteld aangaande de zuidelijke districten waar IS actief is. Verzoeker toont echter niet aan dat er omwille van IS een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.2.7 Voor zover verzoeker argumenteert dat Jalalabad ondertussen niet meer veilig bereikbaar is, dat de weg tussen Jalalabad en Kaboel in 2016 een belangrijk doelwit is geworden van gewapende groeperingen, treedt de Raad verweerder bij in diens repliek dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze en zijn toegewezen voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden

2.2.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS